

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

1913

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Az omnibuszkalauz.

Forrás: Pesti hírlap.

Bp.

1913 III/27

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

— (Az omnibuszkalauz.) Az omnibusz hosszú utat tett meg. A Városligetből az Andrássy-uton, Király-utcán, majd az Erzsébet-hídon át a budai Krisztina-térre érkezett. Ott az utasok kiszálltak a kocsiból, a kalauz pedig ment jelteni az ellenőrnek, hogy megjött. Bemutatta az eladott jegyek sorszámát, azután elővett egy drámacigarettát, végigropogtatta az ujjai közt és rágyújtott.

— Indulás, — szólt az ellenőr. A kocsinak indulnia kellett visszafelé. A kalauz még csak kettőt szippanthatott a cigarettából s máris indulnia kellett. Sóvárogva nézte az égő dohányterméket, sajnálta eldobni. Mivel látta, hogy én vagyok a kocsi egyetlen utasa, markába fogta a cigarettát és úgy szívta tovább akkor is, mikor a lovak hosszas nógatásra végre megindultak.

— Csak szívja bátran, — mondtam neki, mire ő egy fesset szalutált. Közben folyton előre lesett, hogy vajon nem csap-e le rá egy ellenőr. Mikor érezte a veszélyt, az ujjá hegyével letépte a cigarettá tüzes végét, elővett egy gyufaskatulyát s abba tette a háromnegyed drámát. Nagyot sóhajtott s letépett részemre egy tarka színű jegyet. Azután megint szalutált, bizonyára köszönetképen, amiért megengedtem, hogy három szippantást tessen a döcögő kocsin.

— Hány pernyi szabad ideje volt most? — kérdeztem tőle.

— Még annyi sem, — felelte — hogy elszívhattam volna ezt a kis dohányt. Most megint megyünk vissza a Városligetbe, ott majd szívatok.

Megcsörrentette a krajcárokkal telt táskáját és elkezdett mesélni.

— Tetszik tudni, szabad időnk alig van. Nehéz kenyér ez, azután a közönséggel kell bajlódni, a goromba közönséggel, hát ez a baj. Most is fel vagyok jelentve.

— Miért?

— Ugy volt az, kérem, hogy tele volt a kocsi és egy utas koronát adott. Nézze meg, az korona, — mondta az utas. — Látom, kérem, —

mondtam en. — Jó, jó, csak azért mondom, — szólt az utas. — Kérem, én tudom, — mondtam én, de akkor már az utas dühös volt. — Adjon vissza és fogja be a száját, — mondta az utas. — Kérem, én tudom, hogy vissza kell adnom, — mondtam neki, — ami pedig a szájbefogást illeti, arra engem nem figyelmeztethet senki. Én azt teszem, ami a kötelességem. — Hát erre már nagyon dühös lett az utas és följelentett az ellenőrnél. Nem bántam. De ez kevés volt neki, följelentett az igazgatóságnál is. Egyszerre csak hivatnak engem, mondják, hogy négyoldalas levelet irt az az ur, mit csináltam? Elmondtam, így és így volt. Azt mondták erre, hogy menjek el, kérjek bocsánatot tőle. Én? Miért? Amiért csak a kötelességemet teljesítettem? Nem megyek a római pápához sem; ezt mondtam nekik. Hát mit csinálhatnak velem? Elküldenek. Baj az? Jó dolgom volt itt? Mikor semmit sem csináltam, menjek bocsánatot kérni? Hát mi vagyok én, kérem?

A kis ember szemében kigyult a harag. Egész napon át ott kell álldogálnia egy döcögő, esetleg összeomló faalkotmányban, túrnie kell, hogy a közönség idegeskedjék vele. Szótlanul tűri azt is, hogy minden utcasarkon ellenőr, főellenőr és más eféle vizsgáljon, kutasson, fürkészzen. Elviseli ezt is, mukkanás nélkül. De bocsánatot nem megy kérni, ha nem hibás. Inkább leakasztja a nyakából a pénzesztarisznyát, ha a koldustarisznyával kell is majd föleserélnie.

Még csak annyit akartam volna megtudni tőle, hogy mennyi a fizetése, hány órát tölt naponként szolgálatban s hány gyermeke van otthon, de nem kérdezhettem már meg, mert új utasok jöttek, akik közül egy égő szivarral ment be a kocsi belsejébe s onnét nem akart kijönni, egy másik azt kérdezte, hogy hol késett oly soká a kocsi, míg többen azt követelték a kalauztól, hogy nyissa fel az ablakokat. Különbek békén hagyták a szegény embert.